

We know
books

Cofinanțat de
Uniunea Europeană

Bagossy László

ZÂNA CARE VEDE ÎN ÎNTUNERIC

scorneală

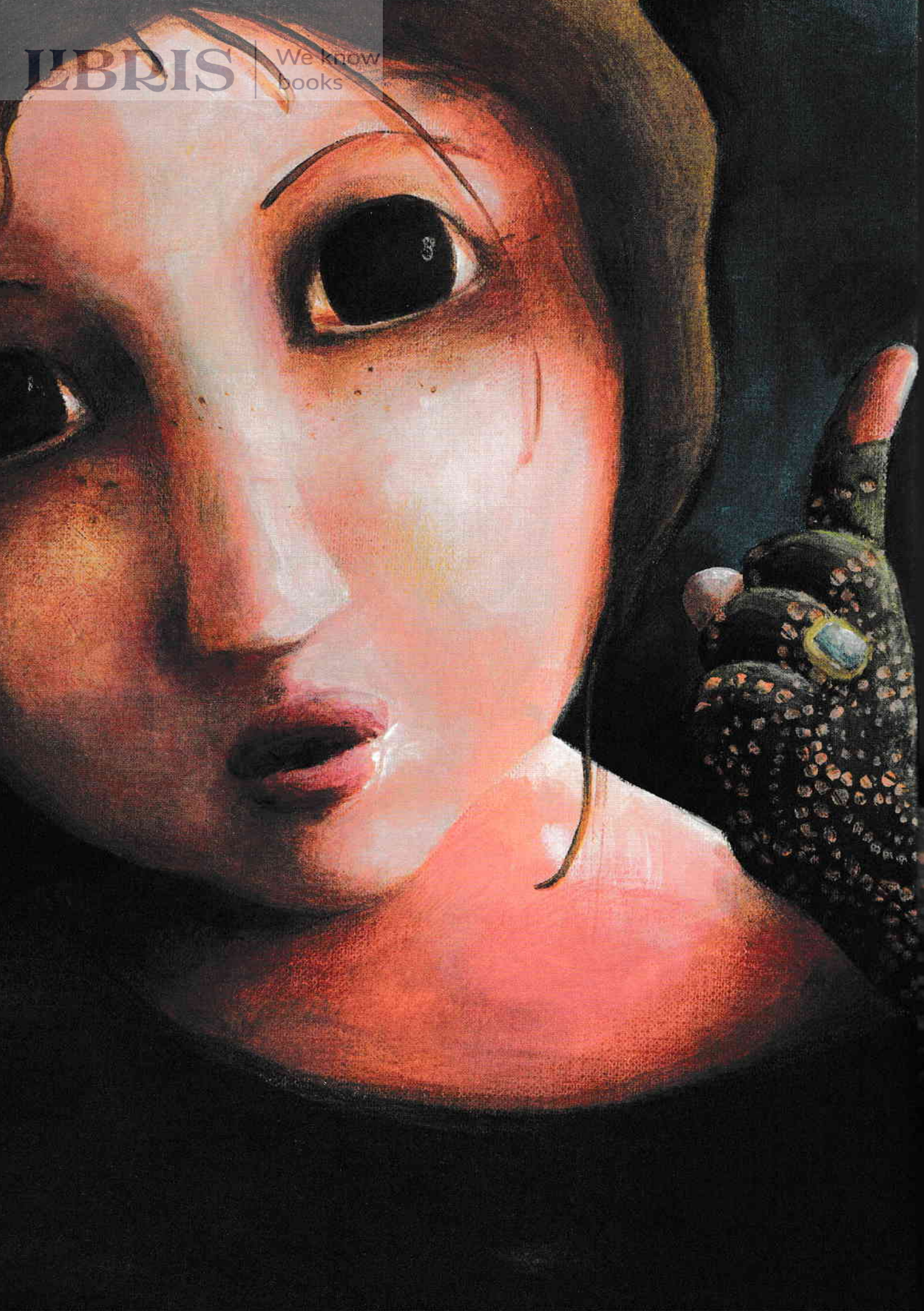
ilustrații de Takács Mari
traducere din limba maghiară de Bara Hajnal

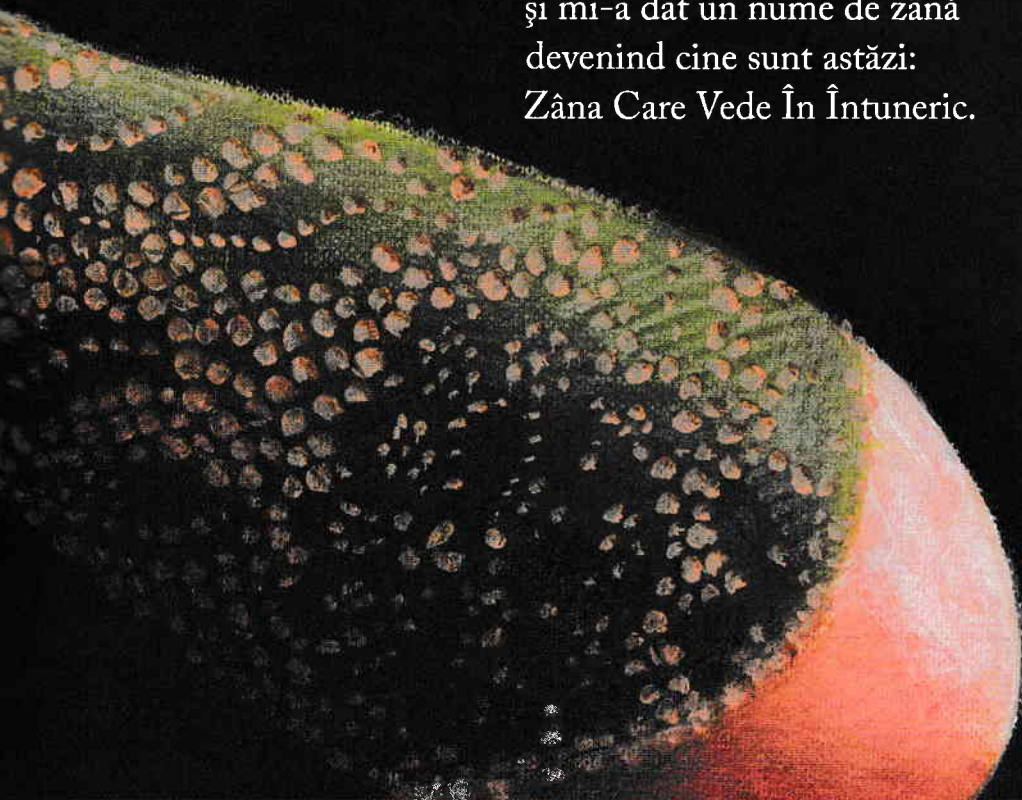
Ars Libri
Junior

LIBRIS

We know
books

A fost odată ca niciodată,
a fost demult, odată,
când pârâul curgea-ndărăt,
peste dealuri și văi,
peste șapte mări și țări,
aproape de capătul lumii,
a fost odată o zână.
Și nu doar a fost,
ci există și astăzi,
stă pe scaunel aici,
în fața voastră.
Trei mii de ani
am împlinit deunăzi.
Demult trecură
acele zile triste
când și frații mei
mă porecleau
„Mezină-Mărunțică”.
Și a trecut demult
acea noapte-ntunecată,
în care mama mea zână
mi-a spus o poveste
și mi-a dat un nume de zână
devenind cine sunt astăzi:
Zâna Care Vede În Întuneric.

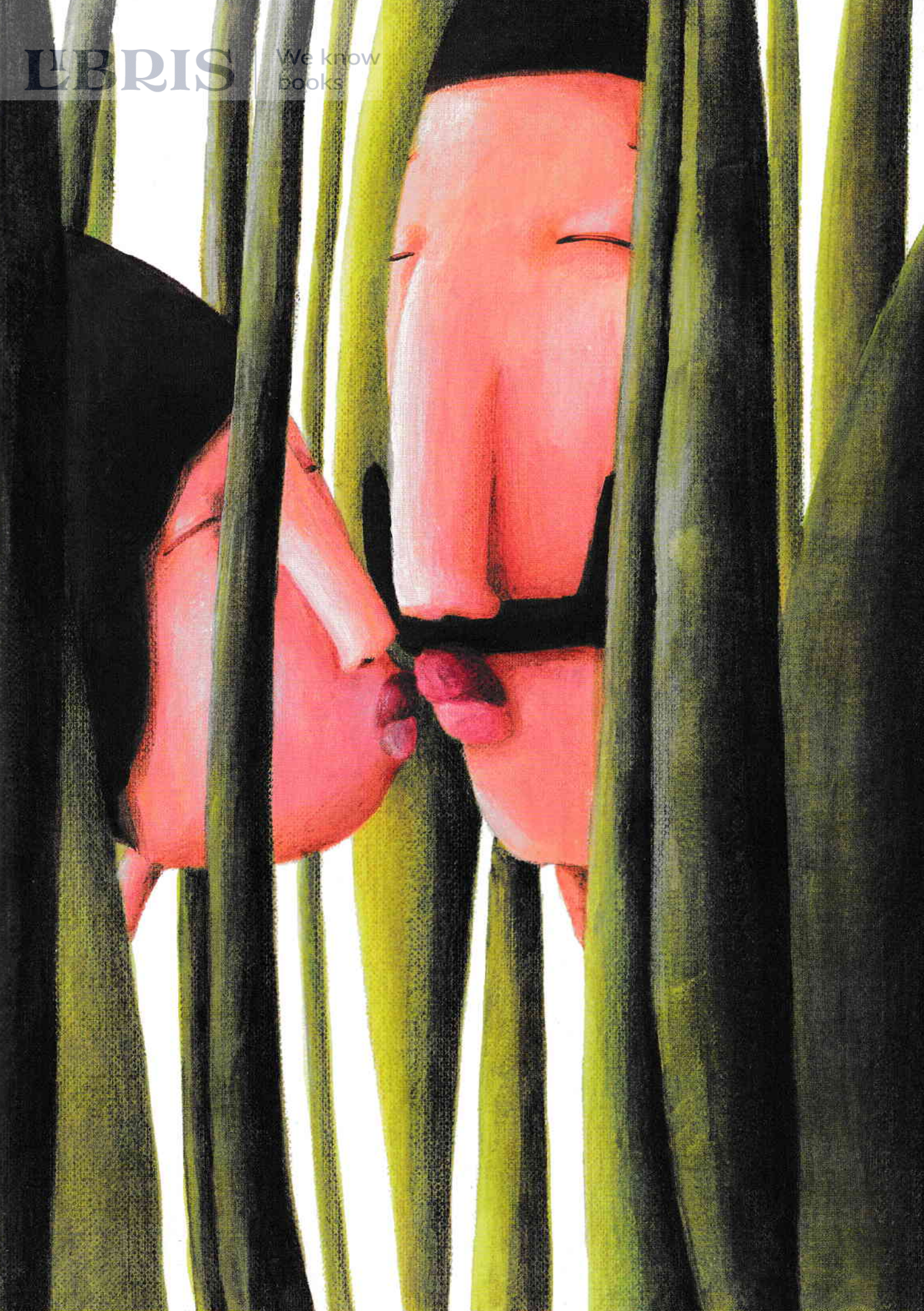

Dar, mai întâi, să vă povestesc
cum se nasc zânele.
Odată la șaptezeci de ani,
într-o dimineață de primăvară,
când leurda-nflorește sub brazi,
zânele-băieți îndrăgostiți
și zânele-fete îndrăgostite
zboară-n poieni,
se îmbrățișează
și încep să se sărute cu iubire.
Așadar, într-o astfel de zi,
odată la șaptezeci de ani
din cer coboară clăbuci strălucitori
și cu acești clăbuci
sosesc pe lume
zânele-copii.
Cine le-o da drumul,
bunul Dumnezeu ori altcineva,
nimeni nu știe.
Nici eu nu-mi aduc aminte
decât că, plutind, cobor din cer
și cu ceilalți frați ai mei
încercăm să ne prindem
de fabulosul păr al frumoasei mele zâne-mame
sau de urechea chipeșului meu zână-tată.
Căci zâna-copil care
nu reușește de ceva să se prindă,
pe sol se prăbușește,
vulpi hămesite o ingeră,
furnici pișcăcioase o adulmecă,
neroade căprioare o calcă
și viața ei e terminată.

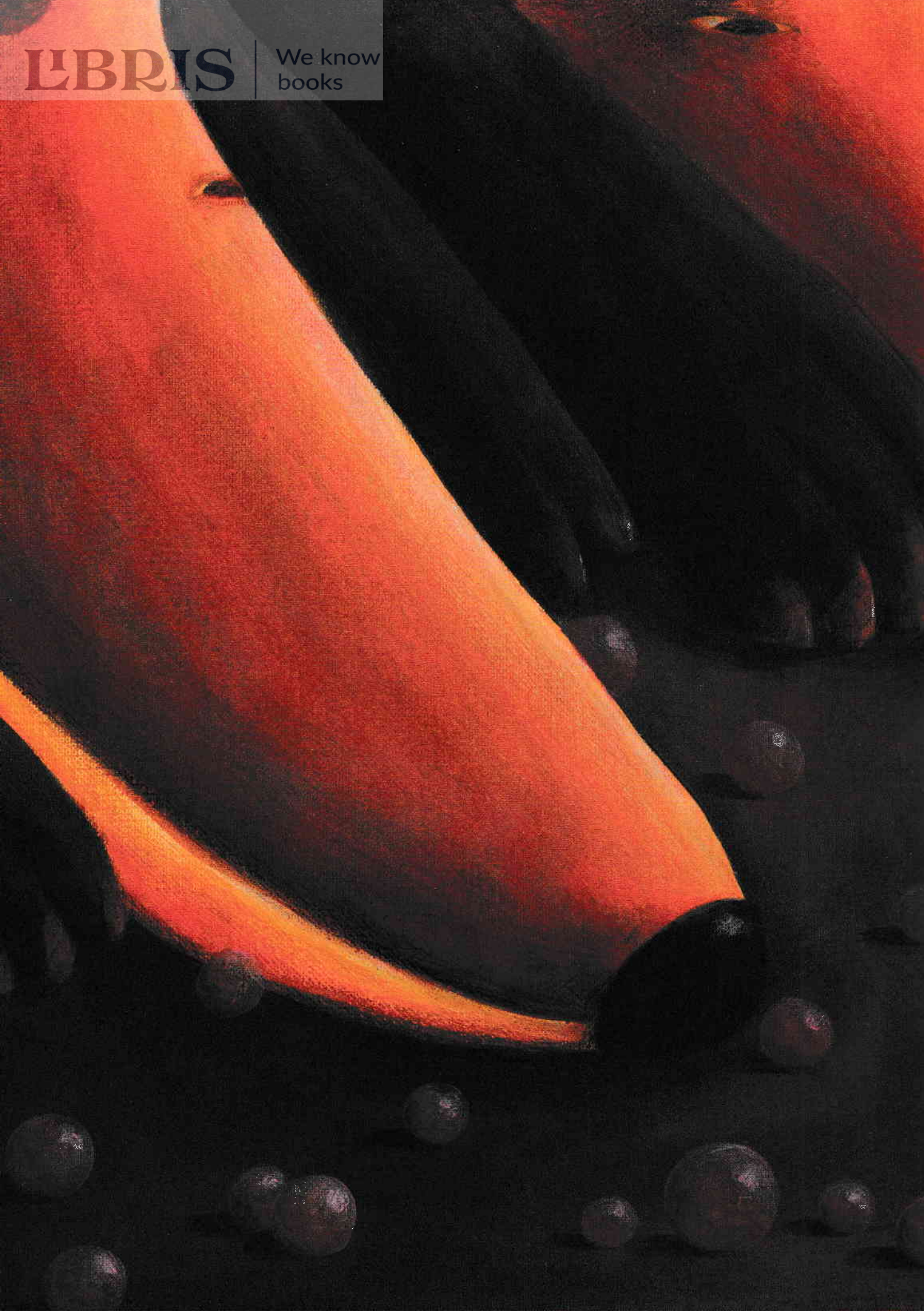
LEBRIS

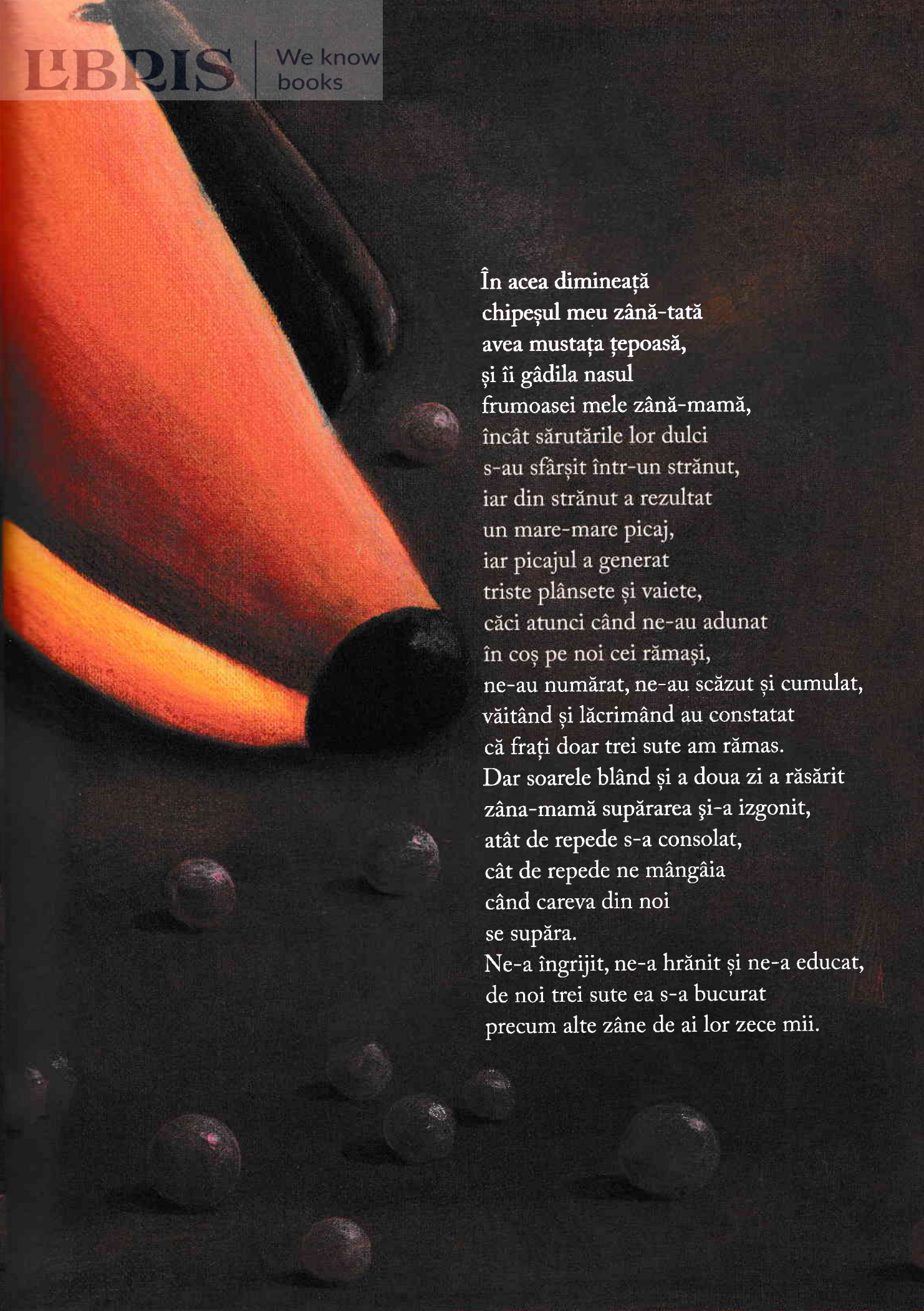
We know
books

LIBRIS

We know
books

În acea dimineață
chipeșul meu zână-tată
avea mustața țepoasă,
și îi gâdila nasul
frumoasei mele zână-mamă,
încât sărutările lor dulci
s-au sfârșit într-un strănut,
iar din strănut a rezultat
un mare-mare picaj,
iar picajul a generat
triste plânsete și vaiete,
căci atunci când ne-au adunat
în coș pe noi cei rămași,
ne-au numărat, ne-au scăzut și cumulat,
văitând și lăcrimând au constatat
că frați doar trei sute am rămas.
Dar soarele blând și a doua zi a răsărit
zâna-mamă supărarea și-a izgonit,
atât de repede s-a consolat,
cât de repede ne mângâia
când careva din noi
se supăra.
Ne-a îngrijit, ne-a hrănit și ne-a educat,
de noi trei sute ea s-a bucurat
precum alte zâne de ai lor zece mii.

Iar acum vă povestesc,
tot ce trebuie să cunoască
o zână-copil în pruncie:
foșnetul frunzelor,
clipocitul pâraielor,
scrâșnetul ramurilor,
rostogolirea pietrelor.
Dar și lăcarul mare
și toate păsările,
lupul cenușiu
și toate sălbăticiunile,
apoi broaștele
și orice soi de pește,
apoi greierele
și toate găngăniile.
Și apoi harpa,
și piculina,
și vioara,
și toată simfonia.
Și, evident, trebuie să învețe:
să alerge, să înoate,
să cioplească, să găurească,
să sape, să se cațăre,
să zboare și să se târască,
să facă gimnastică și să danseze,
să plutească și să se înflăcăreze
și să fie atent
în liniște mormântală.

